

Nepokojna strašna noč je po ti prigodbi za našiga Lamprina sledila. Žalost po zgubljenih starših ga je v sercu stiskala. Strah ga je zastran ljubeznive sestrice obhajal, ker je prevdaril, de bi njeno obnašanje proti njemu po turški šegi in pameti znalo za veliko pregreho vzeto biti. Če ga je od velikiga truda za kako trenutje spanje posililo, so mu koj strašne sanje kri v nemati začele. Zdelo se mu je, de nekaka grozna kača z lepim zelenim grebenam in gorečim žrelam za njim skače in ga po celim Saraju od stanice do stanice podi. Tak se mu za miglej stisnene obervi v hujši britkosti zopet odprejo, in komaj zor prihodnjiga dneva, to je, perviga bajramskiga praznika, pričakuje.

Dan se zazná, navadna ura bije, Lamprin se hitro napravi, in se iz svojiga prebivališa v harem podati hiti, serčno želevši, berž ko bi mogoče bilo, z ljubeznivo svojo sestrico govoriti. Ker se naglo vratam harema bliža, mu zakriči stotnik černih evnuhov z divjim glasam nasprot: „Proč! Ti nimaš opravila v cesarskim svetišu.“ Kakor grom iz jasniga neba ga zadene ta glas. Urno se oberne in stoječih nog se proti cesarskimu poslopju na pot podá. Na stopalnicah ga sreča Kehaja Khaduna in mu reče: „Priatelj, verni se! Sultana za tebe ni domá. Njih visokost dovoljiti hočejo, de v svojih stanicah počakaš, kaj se zgoditi imá.“

Čuden razloček med bajramskimi prazniki lanjskiga in tekočiga leta! Kaj za Boga pomeni ta britka tesnota cesarskiga Saraja, enaka gromonosni soparnici pred strašno nevihto in pogubljivo točo? Vse je tiho, vse je osupnene, ni veselja, ni radosti, ni gostovanja, ni cesarskih daril. Sultan se ne prikaže, nobeden ga ne vidi, skor se ne vé, če je živ ali je mertev. Vse oprášuje, vse glave ziblje, vse rame stiska, povedati nihče ničesar ne vé. Takó preteče prvi, takó preteče drugi bajramski dan. Tretjiga dneva se vidi tu in tam skrivno pomenkvanje bližnih prijatlov, tu in tam se sliši šeptanje, se vpazi pomenljivo kimanje, se začnejo razglasovati čudne novice. Sultan je bolan, reče eden — strašno je razserden, reče drugi — v žalosti je plakal, clo reče tretji. V tim so si vsi glasi enaki, de se po praznikih grozne reči zgoditi imajo.

(Dalje sledi.)

Novo učenistvo slavijanskiga jezika.

V „Danici“ smo z veseljem brali, de je bila po nar vikšim dovoljenju našiga milostljiva Casarja 5. in 6. dan pretečeniga mesca v Zagrebu skušnja za učenistvo hrovaško-slavonskiga jezika, kteriga Zagrebčanje poprej nikoli niso imeli. Mislimo, de bodo bravci radi brali vprašanja, na ktere so mogli gospodje, ki so se ti skušnji podvèrgli, odgovor dati. Leté so bile:

Priporočilo.

Konec tega mescajenja naročilo perviga pol leta na Novice. Tisti častiti prejemniki, ko so le za pretečeniga pol leta plačilo odrajtali, so prošeni, de še v tem mescu za družiga pol leta, to je od Maliserpana do konec leta, plačilo pošljejo, de bodo brez zadržka sledeče liste dobivali. Tisti pa, kteri jih želé na novič dobivati, nej svoje imena pri bližni pošti ali pa v Ljubljani v tiskarnici Novic (na Bregu v hiši št. 190) napovejo in naročivni denar vložijo. Po pošti veljajo 1 goldinar in 15 krajcarjev za pol leta, ali pa 2 goldinarja in pol za celo leto; v tiskarnici prijete pa le 1 goldinar za pol leta ali za celo leto 2 goldinarja. Še enkrat prosimo, de bi čast. prijemniki z naročilam hitéti, posebno tisti, ki Novice poštam naročujejo. To nam na eni strani delo konec mesca veliko polajša, na drugi strani pa zamoremo prejemnikom bolj po redu vstreči.

Vrednik Dr. Janex Bleiweis. — Natiskar in založnik Jožef Blaznik v Ljubljani.

1. Naj se razštejejo podnarečja jezika hrovaško-slavonskiga, in naj se pokaže razloček med hrovaškim in slavonskim jezikom. 2. Naj se izvodijo sklanjanja samostavnih imén po primerih in naj se povedó imena nenaredna. Odkod in kako se vsi časi izpeljujejo v hrovaško-slavonskim jeziku. 3. Kaj je slovstvo hrovaško-slavonsko? — Ktere dobe ima? Naj se razloži ob kratkim pregled zgodovinski slovstva hrovaško-slavonskiga. Zatem naj se prestavi v hrovaško-slavonski jezik iz učilniške knjige z naslovom: „Selecta lat. sermonis exempla in usum primæ humanitatis scholæ. Budæ 1836. pag. 76 et 77“, govor: „Respondet Hanibali Scipio.“

Odgovori na te vprašanja so mogli v narodnim jeziku pisani biti. — Razun tega je pa bila tudi skušnja učiteljskiga govorjenja v narodnim jeziku. — Upati gré, de se bodo z početkam prihodnjiga šolskiga leta iz akademijskiga stola narodni glasovi razlegali.

Domača povest.

31. Velkitravna popoldan so z veliko častjo postavili podstavne kamne (Grundsteine) koliseuma, velikiga poslopja v Ljubljani, od kteriga smo v 19. listu govorili. Kamen na prvim voglu so postavili grof Welsperg, namestnik c. k. dežel-niga poglavarja; na drugim voglu grof Wolfgang Lihtenberg, namestnik krajnskih deželnih stanov; na tretjim voglu gospod Franc Langer c. k. kresijski komisár, namesti c. k. kresijskiga poglavarja; na čertim voglu pa gospod Janez Hradecki, mestni poglavar. V vsak kamen je bila štirvoglatna jamica izsekana, v ktero so kositarsko skrinico zazidali, v kteri je bil popis današnje zgodbe na kožnim papirju shranjen. Pri vsakim kamnu je gosp. Withalm, posestnik koliseuma, zgorej imenovanim gospodam in bližnim gledavcam Šampanjarja napil in pri ti priči so štuki jeli pokati, de je bilo kej. Tudi muzika je pričujoče gledavce razveselovala, kterih je gotovo okoli 5000 vkupej perderlo. — Kdor je hotel, je dobil zastonj dobriga štajerskiga vina piti, zraven tega pa je gosp. Withalm po stari zidarski navadi tudi z kruham in z soljo goste postregel. — Kmaló se bo iz te jame veličansko poslopje vzdignilo, ktero bo na temeljnih kamnih stalo, ktere so mu štiri močne podpore: krajnska dežela, deželni stanovi, Ljubljanska kresija in Ljubljansko mesto postavili!

Dr. Bleiweis.

Znajdba vganjke v poprešnjim listu je:

Eno sredo (Mitte.)

Shitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	31. Velkitravna.		26. Velkitravna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pphenize domazhe ..	—	—	1	24
1 » » banafhke ..	1	21	1	25
1 » Turfhize	1	3	1	—
1 » Šorshize	—	—	1	4
1 » Rèshi	1	3	1	6
1 » Jezhmena	—	—	—	—
1 » Profa	1	—	1	5
1 » Ajde	—	51	—	—
1 » Ovfa	—	39	—	35